

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 151/20
Luksemburg, 3 grudnia 2020 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawie C-650/18
Węgry / Parlament

Zdaniem rzecznika generalnego Michała Bobeka Trybunał powinien oddalić skargę Węgier na rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie uruchomienia procedury stwierdzenia istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez państwo członkowskie podstawowych wartości Unii

Skarga jest wprawdzie dopuszczalna, lecz bezzasadna

W dniu 12 września 2018 r., na podstawie sprawozdania przyjętego przez parlamentarną Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, znanego również pod nazwą sprawozdania Sargentini, Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie wniosku wzywającego Radę do stwierdzenia, na podstawie art. 7 ust. 1 TUE, istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez Węgry wartości, na których opiera się Unia.

Zgodnie z art. 354 TFUE, w chwili przyjęcia odnośnej rezolucji Parlament miał stanowić większością dwóch trzecich oddanych głosów, reprezentujących większość wchodzących w jego skład członków. Ponieważ art. 354 TFUE nie precyzuje, czy w ramach obliczania, czy dany tekst został przyjęty lub odrzucony, należy uwzględnić oprócz głosów „za” i „przeciw” również wstrzymujących się od głosowania, Parlament zastosował przepis swego regulaminu dotyczący głosowania¹, który stanowi, że z wyjątkiem przypadków, dla których w traktatach przewidziano szczególną większość, wstrzymujący się od głosu nie są brani pod uwagę.

Rezolucja została przyjęta w głosowaniu, w którym oddano 448 głosów „za” i 197 „przeciw”, a 48 osób wstrzymało się od głosu. Gdyby wstrzymujący się od głosu zostali uwzględnieni przy obliczaniu większości dwóch trzecich głosów, wymagana większość nie zostałaby osiągnięta.

Węgry wniosły do Trybunału skargę kwestionującą ważność rezolucji, twierdząc, że do celów obliczenia, czy wymagana w art. 354 TFUE większość dwóch trzecich oddanych głosów została osiągnięta, należy również uwzględnić wstrzymujących się od głosu, a odmawiając uwzględnienia wstrzymujących się od głosu, Parlament naruszył wymóg wynikający z tego artykułu.

W przedłożonej dzisiaj opinii rzecznik generalny Michał Bobek zajął się w pierwszej kolejności kwestią dopuszczalności skargi. W związku z tym zauważył on, że z wyjątkiem sytuacji, w których traktaty jednoznacznie i wyraźnie to wykluczają, Trybunał jest właściwy do orzekania w przedmiocie wszystkich aktów prawa Unii, a ponadto wszelkie tego rodzaju wyraźne wyłączenia muszą być interpretowane w sposób zawężający. W tym względzie rzecznik generalny podkreślił, że **fakt, iż art. 269 TFUE powierza Trybunałowi szczególną właściwość w zakresie kontroli zgodności z zasadami proceduralnymi w odniesieniu do przyjmowania przez Radę Europejską lub Radę stwierdzeń na podstawie art. 7 TUE, nie może być postrzegany jako wykluczający spod kontroli sądowej inne akty przyjęte na podstawie tego ostatniego artykułu**. Rzecznik generalny uznał natomiast, że **do aktów przyjętych na podstawie art. 7 TUE, które nie są wymienione w art. 269 TFUE, zastosowanie mają ogólne zasady ustanowione w art. 263 TFUE, regulujące kontrolę sądową aktów przyjętych przez instytucje Unii**.

Jeśli chodzi o kwestię, czy zaskarżona rezolucja stanowi jedynie akt wstępny pozbawiony skutków prawnych, który jako taki nie podlega kontroli sądowej na gruncie art. 263 TFUE, rzecznik

¹ Artykuł 178 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

generalny zaproponował, aby Trybunał odpowiedział przecząco. Rzecznik generalny podkreślił w tym względzie z jednej strony, że zaskarżona rezolucja ostatecznie określa stanowisko Parlamentu w odnośnej kwestii, a z drugiej strony, że ewentualne uchybienia występujące w toku jej przyjmowania nie mogą zostać usunięte na późniejszych etapach procedury uregulowanej w art. 7 TUE.

Co więcej, zaskarżona rezolucja nie tylko ma na celu wywołanie skutków prawnych wobec osób trzecich, jak wymaga tego art. 263 TFUE, ale faktycznie i wyraźnie wywołuje takie skutki. W tej kwestii rzecznik generalny zauważył, że zaskarżona rezolucja uruchomiła procedurę z art. 7 TUE i wywołała już określone skutki prawne lub z pewnością miała je wywołać. Ponadto, po wszczęciu procedury z art. 7 TUE i do czasu podjęcia przez Radę decyzji w tej sprawie, zainteresowane państwo członkowskie traci² status bezpiecznego kraju w związku ze sprawami azylowymi wobec innych państw członkowskich, które mogą następnie rozpatrywać merytorycznie wnioski o udzielenie azylu złożony przez obywatela tego państwa członkowskiego. W świetle orzecznictwa Trybunału³, uzasadniony wniosek może również mieć wpływ na wzajemne zaufanie i wzajemne uznawanie w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w szczególności w kontekście wykonywania europejskich nakazów aresztowania.

W tych okolicznościach rzecznik generalny stwierdził, że **Węgry miały wyraźny interes we wniesieniu skargi na zaskarżoną rezolucję**, która nie tylko powoduje uruchomienie art. 7 ust. 1 TUE, ale również wywołuje sama w sobie skutki prawne dla tego państwa członkowskiego. Rzecznik generalny zaproponował w związku z tym, aby **Trybunał uznał skargę za dopuszczalną**.

Co do istoty sprawy rzecznik generalny stwierdził, po pierwsze, że z językowego punktu widzenia zwroty „wstrzymujący się od głosu” i „głos oddany” wzajemnie się wykluczają. W istocie, podczas gdy osoba wstrzymująca się od głosu nie chce być uznawana ani za opowiadającą się za wnioskiem, ani za przeciwną wnioskowi i chce być traktowana tak, jakby wcale nie głosowała, zwrot „głos oddany” oznacza, że dana osoba aktywnie wyraziła swą opinię poprzez głosowanie „za” lub „przeciw” wnioskowi.

Po drugie, rzecznik generalny stwierdził, że **przepis regulaminu Parlamentu dotyczący głosowania** w brzmieniu obowiązującym w odnośnym okresie stanowił, że „tylko głosy »za« i »przeciw« są uwzględniane przy obliczaniu wyniku głosowania, z wyjątkiem przypadków, dla których w traktatach przewidziano szczególną większość”, a zatem **jasno wykluczał z obliczeń wstrzymujących się od głosu**. Fakt, że przepis ten – jako odstępstwo od wyrażonej w nim ogólnej zasady – odnosi się do sytuacji, gdy „w traktatach przewidziano szczególną większość”, nie wpływa na ważność tego ustalenia, gdyż do dnia dzisiejszego takie odstępstwo nie zostało w traktatach przewidziane.

Po trzecie, rzecznik generalny stanął na stanowisku, że ponieważ posłowie do Parlamentu Europejskiego zostali należycie poinformowani na półtora dnia przed głosowaniem o fakcie, że wstrzymanie się od głosu nie zostanie uwzględnione w głosowaniu jako głos oddany, dobrze znali zasady mające zastosowanie do procesu głosowania i mogli zatem skorzystać z przysługującego im prawa głosu z uwzględnieniem tych zasad.

Wreszcie rzecznik generalny odrzucił argument Węgier, że przewodniczący Parlamentu Europejskiego, nie zwracając się do Komisji Spraw Konstytucyjnych Parlamentu Europejskiego o opinię w sprawie wykładni przepisu regulaminu dotyczącego głosowania, nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku rozwiania wątpliwości, które zostały podniesione w związku z tym przepisem. Regulamin Parlamentu nie przewiduje bowiem obowiązku konsultacji z tą Komisją w celu dokonania wykładni zasad głosowania.

² Zgodnie z jedynym artykułem lit. b) Protokołu nr 24 w sprawie azylu dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, który został wprowadzony traktatem z Amsterdamu.

³ Wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., *Minister for Justice and Equality* (nieprawidłowości w systemie sądownictwa) ([C-216/18 PPU](#)) (zob. również komunikat prasowy [nr 113/18](#)).

W tych okolicznościach rzecznik generalny zaproponował, aby **Trybunał oddalił skargę jako bezzasadną**.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu przedłożenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106